

Kız ve Kurtarılan Papağan

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kurtarılan Papağan

Ebru Mina TOMURCUK

Maya sarı yağmurluk tarzı ceketiyile güneşli kaldırımında seke seke yürüyor, kırmızı spor ayakkabıları neşeli bir ritim tutturuyordu. Kanvas çantası kalçasına çarpıyor, küçük yaprak yaması da pır pır ediyordu. Okuldan sonra parkı keşfetmeyi çok severdi; oradaki her çalı ve dal bir sürpriz saklardı. Bugün tuhaf bir cıvıltı onu yoldan çıkarıp büyük bir meşe ağacının sessiz gölgesine yönlendirdi.

Meşenin altında, alçak bir dalda küçük bir papağan oturuyordu. Parlak yeşil ve sarı tüyleri yer yer dökülmüştü; kanatlarında ve göğsünde çıplak gri lekeler vardı. Bir kuyruk tüyü yıpranmış görünüyordu ve bir kanadına küçük bir sargı bezi sarılmıştı. Papağan kehribar rengi gözlerini Maya'ya kırıştırdı ve endişeli, yumuşak bir ciyıklama çıkardı. Maya'nın yüreği hafifçe sızladı.

Maya yavaş ve nazik adımlarla yaklaştı. 'Merhaba, küçük dostum,' diye fısıldadı. 'Tüylerine ne oldu?' Papağan başını yana eğdi ama uçup gitmedi. Mavi bir bacak halkası ışıktı parladı. Onu hemen kucağına alıp her şeyi düzeltmek istedi. Ama papağan korkmuş görünüyordu, o yüzden sessizce çimenlere oturup bekledi.

Bir an sonra papağan daha alçak bir dala atladı. Maya gagasının ucunun kırık olduğunu ve göğsünde daha çok çıplak leke bulunduğunu gördü. 'İyi uçamıyorsun, değil mi?' dedi yumuşak bir sesle. Papağan sanki 'Hayır' der gibi küçük bir ötüş çıkardı. Maya yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu—kuşlardan anlayan birine. Parkın kenarındaki yaban hayatı merkezini hatırladı.

Maya antası arpa arpa merkeze kořtu. İeride, yuvarlak gözlüklü ve saçlarına gümüş teller düşmüş uzun boylu bir kadın bir kafesten başını kaldırdı. Rozeti kuş şeklindeydi. 'Merhaba, ben Dr. Okafor,' dedi sakın bir gülümsemeyle. 'Seni buraya ne getirdi?' Maya ona tüyleri hasar görmüş papağanı anlattı. 'Göster bana,' dedi uzman, yumuşak bir havlu alarak.

Meşenin yanına döndüklerinde Dr. Okafor diz çöktü ve alçak, yatıştırıcı bir sesle konuştu. Papağan ona temkinli kehribar gözlerle baktı. 'Bu Pico,' dedi kadın, bacak halkasını okuyarak. 'Zor günler geçirmiş. Tüyleri hasarlı ve dinlenmeye, nazik bir bakıma ihtiyacı var. İyileşmek zaman alır—aceleyle getiremezsin.' Maya başını salladı ama parmakları sabırsızlıkla kıpırdıyordu.

'Onu merkeze götürebilir miyiz?' diye sordu Maya. Dr. Okafor başını salladı. 'Evet, ama sakın ve sessiz olmalıyız.' Pico'yu havlunun içine usulca sardı ve onu rahat bir kafese taşıdı. Maya yanlarında yürüdü, kırmızı spor ayakkabıları yumuşak sesler çıkarıyordu. Yardım etmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. 'Ben ne yapabilirim?' diye sordu. 'Sakinlikle başla,' dedi Dr. Okafor.

Merkezde Dr. Okafor, Maya'ya yumuřak battaniyeler ve sessiz oyuncaklarla dolu bir kőőe gősterdi. 'Pico'nun zenginleřtirici etkinliklere ihtiyaacı var—zihnini stres olmadan meřgul tutacak řeylere,' diye ačíkladı. 'Yumuřak oyuncaklar ve basit bulmacalar yapabiliriz.' Maya'nın gőzleri parladı. 'Ben bunu yapabilirim!' Yere oturdu ve yumuřak bir bezi kőçük, iğnenebilir bir dőğüm haline getirmeye bařladı.

Maya dikkatle çalıştı, kıvrıkcık saçları konsantre olurken hafifçe sallanıyordu. İçinde gizli bir ödül olan küçük bir bulmaca kutusu ve Pico'nun kemirebileceği yumuşak bir ip oyuncak yaptı. Dr. Okafor her birini kontrol etti. 'Aferin,' dedi. 'Şimdi bunları kafesine asacağız ve kendi hızında keşfetmesine izin vereceğiz.' Pico tüneğinden meraklı ama temkinli bir şekilde izliyordu. Maya sakın eserleriyle gurur duyarak gülümsedi.

Ertesi gün Maya aceleyle geri döndü. Pico kafesinde zıplıyor, bulmaca kutusuna göz atıyordu. Bir adım yaklaştı, sonra bir adım daha. Maya nefesini tuttu. Sonunda Pico kutuyu gagaladı ve bir tohum buldu. 'Başardı!' diye fısıldadı Maya. Dr. Okafor gülümsedi. 'Gördün mü? Sabrın karşılığı var. Ama iyileşmek sadece oyuncaklarla olmaz. Dinlenmek ve iyi beslenmek de gerekir.'

Günler geçti. Maya her öğleden sonra ziyarete geldi, yeni sakın oyuncaklar ve sessiz bulmacalar getirdi. Yavaş hareket etmeyi ve yumuşak konuşmayı öğrendi. Pico o yaklaştığında artık irkilmiyordu. Bir gün parmaklarından bir parça elma aldı. 'Harika gidiyorsun,' dedi Dr. Okafor. 'Tüyleri yeniden çıkmaya başlıyor. Ama unutma, bu zaman alır.' Maya başını salladı, içinde sıcak bir ışık hissetti.

Haftalar sonra Pico'nun çıplak lekeleri parlak yeşil tüylerle dolmaya başladı. Kuyruk tüyü hâlâ yıpranmıştı ama yenisi geliyordu. Neşeyle ötüyor ve tünekten tüneğe kanat çırpıyordu. Maya onun yaptığı yumuşak oyuncakla oynamasını görünce kahkaha attı. 'Şuna bak, nasıl da uçuyor!' dedi. Dr. Okafor gülümsedi. 'Güçlü çünkü sen ona özenle iyileşmesinde yardım ettin.'

Güneşli bir sabah Dr. Okafor, 'Pico artık dışarıda uçmayı denemeye hazır,' dedi. Kafesini bahçeye taşıdı. Uzman kapıyı açarken Maya sessizce durdu. Pico kenara atladı, kanatlarını gerdi ve havalandı. Sendeleyerek bir daire çizdi, sonra Maya'nın omzuna kondu. Yumuşak tüyleri yanağına değince Maya kıkırdadı.

O günden sonra Pico, Maya'nın en iyi arkadaşı oldu. Maya eve yürürken omzuna tünüyor, mavi bacak halkası parlıyordu. Maya iyileşmenin sabır, şefkat ve uzman bakımı gerektirdiğini öğrendi. Hâlâ Dr. Okafor'u ziyaret ediyordu; kadın ona kuşlar hakkında daha çok şey öğretiyordu. 'Sende bir yetenek var,' dedi Dr. Okafor. Maya aralıklı dişleriyle genişçe gülümsedi. 'Ben sadece dinledim.'

Artık Maya ve Pico her öğleden sonrayı parkta birlikte geçiriyorlar. Pico kısa, neşeli halkalar çizerek uçarken Maya bir banktan izliyor. Onun oynaması için sakın oyuncaklar ve sessiz bulmacalar getiriyor. Bazen Dr. Okafor da onlara katılıyor ve hep birlikte hikâyeler paylaşıyorlar. Maya bir arkadaşına yardım etmenin zaman geldiğini ve bunun sorun olmadığını biliyor. Çünkü bazı şeyler beklemeye değer.

Maya iyileşmeyi aceleyle getiremeyeceğini öğrendi. Sabır, şefkat ve iyi bakımla hasarlı bir papağan bile yeniden uçabilir. Ve bazen en güzel ödül, sana tamamen güvenen bir arkadaştır. Pico omzunda neşeye ötüyor ve Maya gülümsüyor. Bir arkadaşla paylaşıldığında her günün bir armağan olduğunu biliyor.